

Arrest

nr. 200 215 van 23 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.02.2017 werd ingediend door:

Naam: I(...)

Voornaam: M(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.02.2017 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde A(...) N(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 85.01.16 426-13.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Als bewijs van bovenstaande legt betrokkene een 'certificat de charge de famille' n° 58/2017 dd. 08.02.2017 voor waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene in de jaren 2013 en 2014 ten laste werd genomen voor de referentiepersoon. Echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste wordt genomen door zijn schoonzus. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat er geen overige documenten werden voorgelegd om de inhoud van het attest te staven. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er werden geen andere documenten ter staving van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 voorgelegd.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. De referentiepersoon woont sedert oktober 2006 in België; betrokkene werd op 30.06.2015 in België gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon, komende van Kacetta / Marokko.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van

herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer en schoonzus van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Met de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en meerbepaald dat niet afdoende blijkt dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, burger van de Unie, of in het land van herkomst deel uitmaakte van diens gezin en dit voorafgaand aan de aanvraag.

Verzoeker steunde zijn aanvraag op het feit dat hij het land van herkomst, Marokko, en voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ten laste was van zijn schoonzus Najat AMAKRAN. (art. 47/1, 2° Vreemdelingenwet)

Hij leverde hiervan het bewijs middels de voorlegging van een document opgesteld door en uitgaande van de bevoegde Marokkaanse autoriteiten getiteld 'certificat de charge de familie' en waarin wordt bevestigd dat N(...) A(...) verzoeker ten laste had tijdens de jaren 2013 en 2014.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar dit document, doch stelt dat het niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de betreffende aanvraag en motiveert dit als volgt:

"Echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste wordt genomen door zijn schoonzus. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat er geen overige documenten werden voorgelegd om de inhoud van het attest te staven. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de bewijskracht van de als bewijs voorgelegde akte miskent en aldus de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek schendt, met name door het attest van de Marokkaanse autoriteiten te beschouwen als een verklaring op eer.

Bij lezing van het stuk blijkt immers dat dit geenszins een verklaring op eer betreft, doch de formele bevestiging (certificatie) middels een officieel document door de bevoegde Marokkaanse autoriteiten van een feit waarvan zij in hun officiële hoedanigheid kennis hebben.

De bewoordingen van de akte laten niet toe te besluiten dat het een verklaring op eer betreft.

Uit het feit dat dit attest geen melding maakt van de gegevens waarop de Marokkaanse autoriteiten zich steunen, hetgeen trouwens door geen enkele wetsbepaling wordt voorgeschreven, volgt evenmin dat het een verklaring op eer zou betreffen.

Door de bestreden beslissing wordt derhalve de bewijskracht van de akte miskend.

Tevens schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris, door het betreffende attest te beschouwen' als een verklaring op eer, het zorgvuldigheidsbeginsel nu dit een verkeerde interpretatie inhoudt van het betreffende stuk en hij tot conclusies komt die er niet redelijk door worden verantwoord.

Bovendien vormt de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als bewijs van het ten laste zijn van verzoeker, alsook de bemerking dat er geen andere documenten werden voorgelegd om de inhoud van het attest te staven, een schending van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, welk luidt:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

Volgens deze bepaling dient aldus het bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst in de eerste plaats en in principe te worden bewezen middels de voorlegging van een bewijs uitgaande van de autoriteiten van het land van herkomst.

Enkel wanneer een dergelijk document uitgaande van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst ontbreekt, kan ander bewijs aangewend worden, welk dan uiteraard zal dienen te worden beoordeeld door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Verzoeker legde ter staving van zijn aanvraag een officieel attest voor, afgeleverd door de autoriteiten van zijn land van herkomst, voorzien van een apostille en waarin op duidelijke wijze wordt verklaard en bevestigd dat verzoeker in de jaren 2013 en 2014 ten laste was van de referentiepersoon.

Het feit dat dit document door de bevoegde Marokkaanse autoriteiten werd afgegeven wordt in de bestreden beslissing niet betwist of in twijfel getrokken.

Dit document is in het licht van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet dan ook voldoende om een volledig en sluitend bewijs van het ten laste zijn op te leveren.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet vereist geenszins dat de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of van herkomst in het door hen afgeleverde document zouden moeten specificeren op welke gegevens zij zich steunen opdat dit document kan worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn van het ander familielid van de burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Geen enkele wetsbepaling laat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovendien toe om in het kader van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet de inhoud in vraag te stellen van een door de autoriteiten van het land van herkomst afgeleverd stuk waarvan de echtheid is vastgesteld, of toch minstens niet betwist wordt, noch om bijkomend aanvullende bewijsstukken te eisen.

De bestreden beslissing schendt derhalve art. 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Tevens dient een schending van de materiële motiveringsplicht weerhouden te worden.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Zoals verzoeker hoger reeds heeft aangetoond, maakte de gemachtigde van de Staatssecretaris geen correcte beoordeling van het attest van de Marokkaanse autoriteiten door dit ten onrechte te beschouwen als een verklaring op eer, dit document niet als bewijs van het ten laste zijn van verzoeker te aanvaarden en bijkomende bewijsstukken te vereisen.

De bestreden beslissing werd derhalve ook niet op redelijke wijze gemotiveerd."

2.2. De verwerende partij repliceert dienaangaande het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet, de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, de materiële motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht, door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing geheel ten onrechte wordt voorgehouden dat het attest van de Marokkaanse overheid slechts een verklaring op eer betreft, nu dit een officieel document is, en nergens in de wet staat dat dit document tevens dient te vermelden waarop de Marokkaanse autoriteiten zich steunen.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij zich niet beroepen op artikelen 1319 e.v. van het Burgerlijk Wetboek.

"2.2. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker de schending opwerpt van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, dient de Raad op te merken dat deze betrekking hebben op het bewijs van overeenkomsten en derhalve niet dienstig kunnen worden opgeworpen ten aanzien van de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 91 953 van 22 november 2012)

"2.3. Wat betreft de vermeende schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek stelt de Raad vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling doch geenszins van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet ontvankelijk (RvS 28 februari 2006, nr. 155.679)." (R.v.V. nr. 87 262 van 10 september 2012)

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij bij haar aanvraag een aantal stukken heeft toegevoegd, die in acht verschillende rubrieken worden besproken in de bestreden beslissing, en

waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris, na bespreking van deze onderscheiden stukken, besluit dat verzoekende partij niet heeft aangetoond te beantwoorden aan de voorwaarden gesteld bij art. 47/1, 2° juncto art. 47/3 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing maakt meer bepaald uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- attestation de charge de famille dd. 08.02.2017 : Als bewijs van bovenstaande legt betrokkene een 'certificat de charge de famille' n° 58/2017 dd. 08.02.2017 voor waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene in de jaren 2013 en 2014 ten laste werd genomen voor de referentiepersoon. Echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste wordt genomen door zijn schoonzus. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat er geen overige documenten werden voorgelegd om de inhoud van het attest te staven. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er werden geen andere documenten ter staving van artikel 47/3, §2 van de Wet van 15.12.1980 voorgelegd. liet komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 d.d. 12.03.2013).[sic]"

Verweerder laat ter zake nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...) 4

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)"

Terwijl artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

In dit kader werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op geheel zorgvuldige wijze onderzoek gedaan naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten.

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde documenten onvoldoende blijkt dat zij in het verleden, voorafgaand aan de aanvraag, ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, dan wel daar deel uitmaakte van diens gezin.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte werd geoordeeld dat het attest van de Marokkaanse overheid als loutere bevestiging van een verklaring op eer niet bewijskrachtig is, laat verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld enkele bewijsstukken werden opgesteld op basis van eigen verklaringen, en aldus moeten worden beschouwd als een verklaring op eer.

Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van het attest niet afdoende wordt gestaafd door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als voldoende bewijs van onvermogen. Het is duidelijk dat dit stuk werd opgesteld op grond van een eigen verklaring van verzoekende partij zelf, dan wel van de referentiepersoon.

Aangezien een verklaring op eer niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoekende partij. Dergelijk document is geenszins objectief.

Zie in die zin:

“De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder.” (R.v.V. nr. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

Het document toont niet aan dat de verzoekende partij ten laste werd genomen door zijn schoonzus, het bevestigt enkel wat de verzoekende partij hierover heeft verklaard.

Er wordt geen enkel bijkomend document gevoegd dat deze bewering kan staven. Het is voor de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dan ook niet mogelijk na te gaan op welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten zich steunen.

Met de kritiek van verzoekende partij dat dit een officieel document zou zijn, toont zij niet aan dat dit geen verklaring op eer zou betreffen of dat de Marokkaanse autoriteiten de verklaringen van verzoekende partij geverifieerd zouden hebben.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenverinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

2.4. Uit de voormelde bepaling blijkt dus dat de *"documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst"* en dat bij ontstentenis hiervan elk passend middel kan worden aangebracht.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij een document heeft van de lokale Marokkaanse overheid – *"certificat de charge de famille nr. 58/2017"* van 8 februari 2017 waarin wordt gesteld dat de betrokkene in de jaren 2013 en 2014 ten laste werd genomen door de referentiepersoon.

Dit attest wordt door de gemachtigde beschouwd als een verklaring op eer omdat niet blijkt op basis van welke concrete gegevens de autoriteiten hebben vastgesteld dat de betrokkene ten laste werd genomen door zijn schoonzus. Verder wordt gesteld dat geen overige documenten werden voorgelegd om de inhoud van het attest te staven zodat het niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het ten laste zijn.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij betoogt dat zij beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid ter beoordeling van de in het kader van de aanvraag voorgelegde stukken. Dit mag er haar echter niet van weerhouden om de inhoud van deze stukken met de vereiste zorgvuldigheid te beoordelen en uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat gelden, kan uit de inhoud van het voorgelegde certificaat niet worden afgeleid dat het is opgesteld op basis van een verklaring op eer van de verzoekende partij zelf, dan wel de referentiepersoon. De rechtspraak waarnaar zij in haar nota verwijst kan dan ook niet worden aangebracht in de huidige casus, nu in dat geval wél uitdrukkelijk bleek dat het attest het gevolg was van een verklaring op eer. Eén en ander klemmt des te meer nu de verzoekende partij kan worden bijgetreden dat artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet niet vereist dat in de documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst en die het ten laste zijn aantonen melding moet worden gemaakt van de gegevens waarop deze overheden zich steunen. Het is dan ook onzorgvuldig van de verwerende partij om te stellen dat het voorgelegde attest dient te worden beschouwd als een verklaring op eer omdat eruit niet zou blijken op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hun vaststellingen hebben gedaan.

Aangezien het uitgangspunt dat werd ingenomen bij de beoordeling van het betrokken stuk –met name dat het zou zijn opgemaakt ten gevolge van een verklaring op eer- geen steun vindt in de inhoud ervan, kan ook niet zonder meer worden volgehouden dat andere documenten zouden moeten worden voorgelegd om de inhoud te staven.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het middel, voor zover besproken, is gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.5. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in dezelfde bijlage 20, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 21 augustus 2017 worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS